

L'economia

Martha Lúgia Vázquez Gómez

Com a primera mesura voldria homologar els conceptes i donar definició genèrica del que és l'economia. Efectivament el camp d'estudi convencional de l'economia abasta tots els pro-

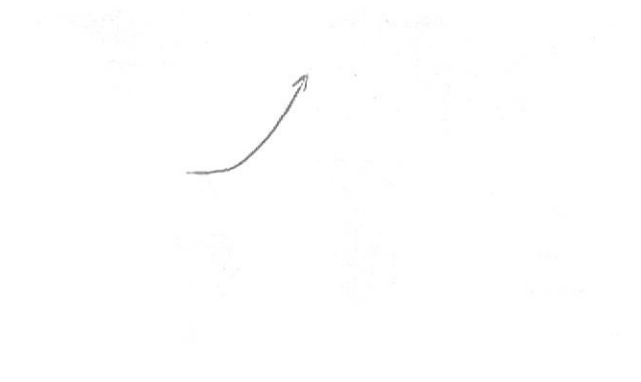
blemes relacionats amb la determinació del preu de les coses, amb l'anàlisi d'activitats que impliquen costos i que produeixen beneficis mesurables en diner; en definitiva, amb la producció i distribució de béns i serveis per a la satisfacció de les necessitats humanes. O tal i com la defineix el *Diccionario de la Real Academia Española*: l'economia és la ciència que estudia els mètodes més eficaços per satisfer les necessitats humanes materials, mitjançant l'ús de béns escassos.

Un cop vaig haver acceptat de fer aquest escrit, em va semblar oportú de parlar amb diferents grups d'immigrants, per tal que es manifestessin d'acord amb la seva vivència particular sobre l'economia catalana.

I el sentiment fou gairebé unànime, en descriure-la amb els qualificatius següents: ufanosa, sòlida, en creixement, estable, vigorosa, etc. I és que n'hi ha prou mirant els indicadors econòmics: el producte interior brut, els preus i els salaris, el mercat de treball, el comerç exterior, etc.

Mirat en termes més generals i sense entrar a analitzar les xifres econòmiques que no són objecte d'aquest treball, sinó que ho serien d'un estudi macroeconòmic, voldria ressaltar alguns aspectes a través dels quals es percep aquesta economia tan pròspera.

Un dels aspectes principals que s'observen quan s'arriba a Catalunya és que hi ha una infraestructura vial en excel·lents condicions com a via de comunicació amb qualsevol part del món, fet que garanteix la competitivitat a les empreses catalanes, en primer lloc, però sense deixar de banda les multinacionals que veuen Catalunya com un dels punts geogràfics principals per invertir i assentar-hi llurs empreses.

Martha Lúgia Vázquez Gómez — Nascuda a Medellín (Colòmbia) — Resident a Girona

I és que, venir d'altres latituds i veure que totes les persones tenen dret a l'atenció sanitària sense cap mena de discriminació (deixant de banda, a més, que aquesta atenció és especialment bona a Catalunya) és sentir que l'Administració es fa realment present en la comunitat. I això es fa encara més palès si véns de països on pots veure morir el teu propi fill a les portes d'un hospital si no tens la cobertura de la Seguretat Social o si no tens diners per poder pagar el servei a les clíniques particulars o, en el pitjor dels casos, quan ni tan solament hi ha prou hospitals amb les infraestructures adequades per fer aquest servei específic.

És també molt tranquil·litzador comprovar que la norma constitucional no queda en paper mullat, cosa que sí succeeix en d'altres països, i que és una realitat que l'educació bàsica és realment gratuïta i obligatòria per a tothom.

Quant al mercat laboral de l'oferta i la demanda, hi ha un aspecte realment rellevant i esperançador en l'economia catalana, i és que sempre hi ha alguna persona que et dona l'oportunitat d'aconseguir un lloc de treball que et permeti accedir als béns i serveis. De la mateixa manera, però, observem a vegades, atònits, les discriminacions que es produeixen quan, en competir per un determinat lloc de treball, acaba prevalent el lloc de naixement per damunt de l'experiència o la capacitat per realitzar aquesta feina.

Una altra qüestió a considerar és la diferència que s'observa pel que fa a l'estratificació socioeconòmica en relació als països llatinoamericans: mentre allí el percentatge més gran de la població ocupa l'estrat més baix, és a dir, és població que no té cobertes les seves necessitats bàsiques, aquí la classe social més nombrosa és la mitjana i això facilita lògicament l'accés als béns de manera més natural i, en conseqüència, se'n deriva una millor qualitat de vida.

I pel que fa a aquest tema de la qualitat de vida, és prou sabut de tots que Girona i Barcelona ocupen llocs de privilegi quan s'avaluen els indicadors que mesuren aquest ítem. Un d'ells és l'habitatge, i és que, mentre per a alguns països l'habitatge constitueix un dels «somnis» més difícils d'assolir, aquí és una realitat a curt termini. I el mateix podríem dir de la compra d'un cotxe o del consum lligat al lleure, etc.

De totes maneres, aquesta situació econòmica actual no ha estat sempre així i hi ha diversos aspectes que han contribuït a fer realitat aquesta nova economia. Es podria dir que fou a partir de 1978, any de l'aprovació de la Constitució, que va determinar la forma política de l'Estat: una combinació de monarquia i Parlament; un nou règim d'Estat social i democràtic de dret, on a més s'enfortien les regions i comunitats autònomes. Va venir després l'ingrés a la Unió Europea. Tot plegat ha consagrat la

presència del Govern en la distribució de béns i serveis, així com en la satisfacció de les necessitats, que és, en definitiva, el que acaba determinant que puguem parlar d'una economia puixant.

El panorama de l'economia, tal i com l'hem descrit, fa que Catalunya sigui un dels territoris més demanats per viure-hi. Alhora, però, aquest fet genera una amenaça per a l'Administració, que es veu obligada a establir estratègies per tal de regular aquest flux de població i garantir que aquests assentaments no acabaran traduint-se en una disminució de la qualitat de vida dels seus habitants.

I ja per acabar, només voldria afegir que nosaltres volem formar part d'aquest nou horitzó, no pas com a simples persones immigrades, sinó com a ciutadans, veïns d'una nació que demana únicament respecte per la seva cultura i voluntat d'integració i que vol mantenir el seu lideratge dins d'Espanya.

